

Но нито Витанъ искаше, нито пъкъ на стрина Здравка ѝ даваше сърце да посегне да скубе Ваклушка. Бойка, като по-яко сърдца, повика на помощ две-три съседски деца и я отвлѣкоха задъ кѣщи.

Стрина Здравка и Витанъ бѣха прикарали колата до кошарата и товарѣха презъ плета тора, за да го изкаратъ на погладнитѣ ниви.

Едно агънце тичаше изъ стадото, спираше се ту предъ една, ту предъ друга овца и жално блѣеше.

И. Волень.

Робертъ Фултонъ.

Параходътъ като бѣлъ прекрасенъ лебедъ се плъзгаше по тихитѣ гължбови води на Дунава. Съ една спортна лодка ние отивахме на отсрещния островъ.

Бѣлоснѣжната пѣна отскачаше надъ жбестото колело, и хиляди брилянтни капчици танцуваха следъ бѣлия силуетъ на Вишеградъ.

— Колко е хубаво! Какъ леко се плъзга надъ водата! — възкличаваха малкитѣ, които бѣха въ лодката при насъ.

— Кой е измислилъ парахода, мамо? Отдавна ли човѣчеството си служи съ параходитѣ?

Любопитнитѣ детски главички се доближиха . . . Малкитѣ имъ ржчички нетърпеливо ме прегръщаха.

— Ще ни разкажешъ ли?

Азъ напрегнахъ паметта си, за да си припомня всичко, което бѣхъ чела и знаехъ за Робертъ Фултона, великиятъ изобретателъ на парахода.

— Добре, слушайте тогава:

„Било е време, и то не много отдавна, когато човѣкъ съ голѣми усилия се е борилъ съ стихията на морето и много често е ставалъ жертва на буритѣ. Но съ течение на времето, единъ следъ другъ се появили мнозина учени хора, които изследвали въ природата оная могъща сила, която би могла да освободи човѣка отъ неговитѣ безрезултатни усилия и да се намалѣтъ жертвитѣ, които морето тъй безмилостно поглъща въ своитѣ глѣбини. И ето че къмъ втората половина на осемнадесетия вѣкъ учениятъ англичанинъ-механикъ Джемсъ Уатъ обърналъ внимание върху силата на парата. Той изнамѣрилъ уредъ